

Komminister Anders Frostenson

tal vid sitt bröllop, hållet i Filadelfiakyrkan

Jag har bara tänkt att säga ett par ord till tack, innan vi bryter upp och skiljs åt. Jag vill tacka för den vänlighet och all den hjärtlighet och den godhet och den värme, som strömmat emot oss och som vi fått ta emot på så många sätt och som tagit sig så många uttryck.

Jag vill tacka dem, som stått bakom denna fest, som vi firat här. Det har varit veckors förberedelser bakom, och det har varit många händer, som satts i verksamhet, och det har varit mycken omtanke och omsorg, som ligger bakom.

Och så vill jag tacka alla, som ha höjt stämningen här, skapat en så god stämning med vad de sagt och genom vad de sjungit och spelat. Särskilt vill jag också tacka de många – jag vet att det är många – som har stått bedjande bakom denna dag och jag tror, att det är just för den skull den har blivit och skall bli – inte bara någonting som man snart glömmet, ett lyckligt minne – utan skall bli till verklig välsignelse för oss alla, som fått vara med.

En bröllopsfest är en världslig fest många gånger. Det är ett stort under, att en så pass världslig tillställning dock kan bli en andlig högtid. Det tycker jag att det har varit, och att vi ha fått känna detta, att Guds Ande har varit ingjuten i våra hjärtan och ibland oss.

Jag tror att det beror på, att det varit så många, som stått bedjande bakom, - och vi ha bedit själva, - att vi inte på något sätt skulle få stå i centrum utan att det skulle bli någon annan, som skulle få stå i centrum – att Jesus Kristus själv skulle vara den höge gästen vid detta bröllop, och jag tror att det har blivit så.

Och så vill jag tacka – eftersom det är första gången, jag fått tala i denna församling – för vad Ni varit för Ulla. Jag har inte något uppdrag att göra detta, men i alla fall – jag vill göra det personligen. Det har varit mycket, som kommit mig till del genom henne, och jag tror att det skall bli mycket mer.

När Ulla kom hem – på välkomstfesten här i kyrkan – sade Allan Törnberg, att hon var ett barn av denna församling. Jag tänkte på, att ett barn av en församling är mycket mer än en medlem av en församling. Barn av en församling! Jag tänkte på Ulla och denna församling, jag tänkte att när Ulla var liten var denna församling liten, och när Ulla blev stor så hade även församlingen blivit stor och det blev en växelverkan. Ulla blev mycket för församlingen och församlingen blev mycket för Ulla. och jag hoppas att det skall bli likadant i fortsättningen. Jag hoppas att ingenting skall ändra sig i förhållandet och jag hoppas, att hon skall få tala många gånger här uppe. (I Filadelfiakyrkan)

Det har sagts att detta är ett avsteg eller kanske rentav något så, att det inte är riktigt – men det är inte sant. Många ha kanske undrat, vad som skall bli av det här bröllopet och de ha haft sina funderingar och bekymmer och det skall jag säga: det ha vi undrat vi själva också.

Jag kan tänka på, första gången jag talade med min nuvarande svärfar om de här sakerna – det var långt innan jag sade något om det åt Ulla. Då tog han mig med upp på en expeditjonslokal här uppe. Jag sade till honom, att det är så mycket i mitt liv, som varit förvirring och förmörkelse och jag tänkte att det var kanske detsamma – utslag av samma sak - att det var virriga idéer som jag fått i mitt huvud. Det ligger år bakom utav kamp för oss båda innan vi kommit fram till den slutgiltiga och absoluta klarhet vi ha, att det är riktigt, att det är Guds vilja, och att vi kan säga att det äktenskapet fötts till världen under vånda och att kanske därför det kan bli välsignat.

Det är ett bibelord, som kommit för mig de sista dagarna. Jesaja, åttonde kapitlet, adertonde versen – ett stolt och djärvt bibelord och jag skulle vilja tillämpa det på vårt giftermål och göra det utan någon som helst förhävelse. Profeten Jesaja skriver:

” Se, jag och barnen, som Herren har givit mig, vi äro tecken och förebilder i Israel från Herren Sebaot, som bor på Sions berg,”

Och jag tror att detta äktenskap är något förebildligt. Det är inte vi själva som har blivit det men det är i detta ett Guds nådeshandlande, som går tillbaka i många år och utan vilket detta giftermål aldrig skulle ha kommit till stånd. Jag tror att något av detta kan bli ett tecken för många, inte att jag kan tyda det, men jag tror att det är något av betydelsen, att man kan ha olika åsikter i kanske väsentliga frågor men man kan ändå vara ett, fullkomligt ett, förenade, djupt förenade, och det är något som strider mot allt mänskligt förnuft och som vi människor inte kan åstadkomma men som kan bli möjligt i Jesus Kristus.

I går kväll kom jag helt oförmodat att besöka en familj som jag inte hade sett förut. Det var en portvaktsfamilj vid Upplandsgatan. Vi talade något om det här att detta kan bli en brygga mellan församlingarna och jag tänkte, att kan det bli en brygga, så är det knappast vi som kan bli en brygga men alla de böner, som bedits för oss har varit bryggan mellan dessa församlingar och i Jesus Kristus är en brygga redan slagen, en brygga som håller, över vilken våra tankar och vi själva också kan gå och där vi kan mötas och där vi inte mötas så där reserverat, utan att vi där istället känna, att vi är ett med varandra.

Och så vill jag till sist, innan vi nu skiljas åt, tacka för de varma och vackra välgångsönskingarna. Och jag vill uttala en önska till sist. Ni vet, att när Jesus talade om himmelriket, det triumferande himmelriket, talar Han om det under bilden av en bröllophögtid, att himmelriket är som när en konung reder till bröllop för sin son. Jag tycker verkligen, att denna bröllophögtid har något soligt över sig, något av skimret från denna himmelska bröllopsfest. Den här bröllopsfesten är snart slut och vi gå hem var och en till sitt och så är det inte något mer, men det finns en bröllopsfest, som är varaktig och det vill jag önska, att vi allasammans – alla som varit samlade här – skola bli delaktiga i den eviga bröllopsfesten hos Gud.